

Un pachet ca o gălușcă

De obicei, Ginny Blackstone încerca să treacă neobservată – lucru mai mult sau mai puțin posibil cu o greutate de aproape 14 kg (îl cântărise) cât avea rucsacul violet cu verde pe care îl purta în spate. Nici măcar nu voia să se gândească la toți cei de care se lovise în timp ce-l căra. Chestia asta nu era făcută ca să umbli cu ea prin New York City. Și, oricum, în nici un caz prin East Village într-o după-amiază înmiresmată de iunie.

O șuviță de păr era prinsă sub bareta de pe umărul drept, lucru ce o făcea să țină capul puțin înclinat. Și asta o cam încurca.

Trecuseră mai mult de doi ani de când Ginny nu mai dăduse pe la restaurantul 4th Noodle. (Sau pe la „locul acela de deasupra fabricii de untură“, cum îl numeau părinții ei. Și nu era pe deplin neadevărat pentru că 4th Noodle era un local cam unsuros. Însă era unsuros în sensul bun și avea cele mai bune găluști din lume.)

Harta pe care o avea în minte se estompase puțin în ultimii doi ani, însă denumirea 4th Noodle includea și adresa. Se afla pe 4th Street și Avenue A. Bulevardele în ordine alfabetică erau în partea de est, chiar în inima ultramodernului East Village – unde oamenii fumau, purtau latex și nu se vânzoleau pe stradă cu ditamai gențile cât un ficus de mari, atârdate în spate.

Îl putea vedea acum... modestul restaurant de lângă Pavlova's Tarot (cu reclama luminoasă de culoare violet care pâlpâia), chiar vizavi de pizzeria care are pictat, într-o parte, un șobolan uriaș.

Se auzi un mic clinchet de clopoțel și o ușoară pală de aer condiționat se simți în momentul în care Ginny deschise ușa. În picioare, în spatele tejghelei, stătea un spiriduș de femeie vorbind la trei telefoane în același timp. Era Alice, patroana și vecina preferată a mătușii Peg. Zâmbi larg când o văzu pe Ginny și ridică un deget, însemnând că trebuia să aștepte.

– Ginny, zise Alice, punând în furcă două dintre receptoare, iar pe al treilea punându-l pe tejghea. Pachet. Peg.

Dispăru după perdeaua de bambus ce acoperea ușa din spate. Alice era chinezoaică, dar vorbea engleza perfect – așa îi spusese mătușa Peg. Dar, pentru că trebuia să fie mereu la obiect (4th Noodle era o afacere prosperă), se exprima folosind câte un singur cuvânt.

Nu se schimbase nimic de când Ginny fusese ultima oară aici. Se uita la imaginile iluminate, cu mâncare chinezească, la reprezentările strălucitoare din plastic care voiau să sugereze crevete cu susan și pui cu broccoli. Acestea aveau o strălucire mai degrabă radioactivă, decât tentantă. Bucățile de pui erau prea lucioase și portocalii. Broccoli era atât de verde încât avea impresia că vibrează. Pe perete se afla o fotografie mărită și înrămată a lui Rudy Giuliani alături de o Alice îmbujorată, care fusese făcută într-o zi când acesta apăruse inopinat pe acolo.

Îi era cunoscut, însă, mirosul. Mirosul acela greu și unsuros de ardei și de carne de vită și porc care sfârâie în tigaie și mirosul dulce de oale cu orez aburind. Acesta era mirosul care se infiltra prin podeaua mătușii Peg și o parfuma. Senzația fu atât de vie, încât Ginny chiar întoarse capul să vadă dacă nu cumva mătușa Peg era acolo, în spatele ei.

Însă nu avea cum să fie.

– Uite, zise Alice, ivindu-se din spatele perdelei de mărgele cu un pachet învelit în hârtie de culoare maronie. Pentru Ginny.

Pachetul – un plic de culoare maro bine burdușit – îi era într-adevăr adresat ei, Virginia Blackstone, lăsat în grija lui Alice la 4th Noodle, New York City. Fusese trimis de la Londra și avea ușoare urme de grăsime pe el.

– Mulțam, spuse Ginny, acceptând plicul cu toată grația de care putu da dovadă, pentru că nu putea să se aplece în față fără a risca să se lovească cu fața de tejghea.

– Salut-o pe Peg din partea mea, zise Alice, ridicând receptorul și preluând o comandă.

– Bine... încuviință Ginny. Desigur.

Odată ajunsă în stradă, scrutând nervoasă Avenue A după un taxi, Ginny se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i spună lui Alice ce se întâmplase. Însă curând atenția îi fu distrasă de groaza provocată de ceea ce avea de făcut. Taxiurile erau un fel de bestii galbene care goneau prin New York, ducând oameni acolo unde aceștia trebuiau să ajungă, și lăsându-i pe pietonii îngroziți să se înghesuie în căutarea unui adăpost.

„Nu“, gândi ea, ridicând mâna cu timiditate cât putu de sus, în momentul în care văzu apărând brusc o turmă cu prada vânată de ea. Nu vedea nici un motiv pentru care să-i spună lui Alice ce se întâmplase. Abia dacă îi venea ei să creadă. Și, ori-cum, trebuia să plece.

Când mătușa Peg avea vârsta lui Ginny (adică șaptesprezece ani), fugise de acasă, din New Jersey, chiar cu două săptămâni înainte de a trebui să plece la Mount Holyoke cu bursă întreagă. S-a întors o săptămână mai târziu și a părut surprinsă de faptul că toată lumea se supăraseră pe ea. A trebuit să se gândească la ce voia să facă la școală, explicase ea, așa că se duse la Maine și-i întâlnise pe unii care confecționau bărci de pescuit. Și acum nu mergea la școală, a informat ea pe toată lumea. Avea de gând să ia o pauză de un an și să muncească. Și asta a și făcut. A renunțat la bursă și următorul an și l-a petrecut făcând pe chelnerița într-un mare restaurant cu fructe de mare din centrul orașului Philadelphia și împărțind un apartament micuț în South Street cu alte patru persoane.

Anul următor, mătușa Peg a mers la un mic colegiu din Vermont, unde nu se dădeau note și unde s-a specializat în pictură. Mama lui Ginny, sora mai mare a mătușii Peg, avea o viziune destul de clară referitor la ceea ce însemna specializarea în „adevăratele“ colegii, însă acesta nu era unul dintre ele. Pentru ea, a te specializa în pictură era un act de nebunie, vecin cu a te specializa în fotocopiere sau în încălzirea resturilor alimentare. Mama lui Ginny era o fire practică din naștere. Trăia într-o casă drăguță și avea un copilăș (pe Ginny). Și-a încurajat sora mai mică să devină contabilă, ca și ea. Însă, mătușa Peg a informat-o printr-un bilet că își alesese, ca materie secundară, arta dramatică.

După ce a absolvit, mătușa Peg a plecat la New York și s-a mutat în mansarda restaurantului 4th Noodle, și acolo a rămas. Asta era aproape singura constantă din viața ei. Își schimba slujbele în mod frecvent. Lucra într-un important magazin, furnizor de consumabile pentru pictură când, din greșeală, a bătut zero de multe ori pe tastatură în timp ce completa un formular de comandă on-line. În loc de douăzeci de șevalete italiene nereturnabile, făcute la comandă, a primit, spre surprinderea ei, două sute. După asta, a răspuns pentru o vreme la telefoane la birourile Trump, până într-o zi când a primit un telefon de la însuși Donald. S-a gândit că nu putea fi decât unul dintre prietenii ai actori care se dădea drept Donald Trump – așa că imediat a început să lanseze o tiradă de genul „capitaliști nenorociți, cu tupeu de nesimțiți“. Își amintea cu plăcere cum fusese escortată afară din clădire de doi agenți de pază și protecție. Cam asta făcuse mătușa Peg până să-și fi luat avânt cariera ei artistică.

Și, din nou, acest lucru a dus-o pe mama lui Ginny la exasperare – și întotdeauna încerca să-i reamintească lui Ginny că, deși trebuia să-și iubească mătușa, să nu încerce să *fie* ca ea. Și nu era într-adevăr nici un pericol, pentru că Ginny era prea bine-crescută și prea echilibrată pentru ca acest lucru să se poată întâmpla vreodată. Cu toate astea, lui Ginny îi plăcea să-și viziteze mătușa. Și, deși aceste experiențe erau nebunești și destul de rare, totuși erau magice; în timpul lor, toate regulile normale de viață erau șterse. Cina nu trebuia să fie echilibrată și la ora șase – iar la miezul nopții puteau să mănânce kebabi afgani și înghețată cu susan negru. Serile nu le petreceau în fața televizorului. Uneori colindau prin magazine de costume și buticuri, probând cele mai costisitoare și mai scandaloase lucruri pe care le puteau găsi – lucruri pe care Ginny nu le-ar fi pus pe ea nici moartă, în prezența oricui altcuiva, și de obicei lucruri atât de scumpe încât se simțea ca și cum ar fi avut nevoie de permisiunea cuiva ca să le atingă. („Este un magazin“, spunea mătușa Peg, în timp ce-și pune ochelarii aceia cât o farfurie de mari, care costau nici mai mult nici mai puțin de cinci sute de dolari, sau pălăria uriașă cu pene. „De asta ești aici. Ca să probezi diverse lucruri“.)

Cea mai bună chestie la mătușa Peg era că, atunci când se afla în preajma ei, Ginny se simțea mai interesantă. Nu mai era tăcută și ascultătoare. Era gălăgioasă. Mătușa Peg o făcea să fie diferită. Și îi promisese că o să fie întotdeauna lângă – la liceu și la colegiu – ca să o îndrume Ginny. „Oricând vei avea nevoie de mine“, spunea întotdeauna mătușa Peg.

Într-o zi de noiembrie, în cel de-al doilea an de liceu al lui Ginny, telefonul mătușii Peg încetă să mai funcționeze. Mama lui Ginny a oftat și și-a închipuit că factura nu fusese plătită. Așa că, ea și Ginny s-au suit în mașină și au condus până la New York ca să vadă ce se întâmplase. Apartamentul de deasupra restaurantului 4th Noodle era gol. Administratorul le-a spus că mătușa Peg trebuise să se mute cu câteva zile în urmă, fără să lase nici o adresă. Lăsase totuși un bilețel, sub preșul de la intrare, în care spunea: „Am ceva de făcut. Voi lua legătura cu voi curând“.

La început, nimeni nu și-a bătut prea tare capul cu asta. Și-au închipuit că era o altă escapadă de-a mătușii Peg. Trecu o lună. Apoi două. Trecu și primăvara, veni vara. Mătușa Peg dispăruse pur și simplu. Apoi, sosiră câteva cărți poștale, în care îi asigură că era bine. Aveau timbre din locuri diferite – Anglia, Franța, Italia – însă nu conțineau nici o explicație.

Mătușa Peg era exact genul de persoană care ar fi trimis-o pe Ginny, singură, în Anglia, cu un pachet de la restaurantul chinezesc. Asta nu era o ciudățenie așa de mare.

Ciudățenia era că mătușa Peg murise de trei luni.

Chestia asta ultimă chiar era greu de înghițit. Mătușa Peg era cea mai plină de viață persoană pe care o știa Ginny. Și avea doar treizeci și cinci de ani. Vârsta asta îi rămăsese lui Ginny în cap pentru că mama ei o repeta întruna. Doar treizeci și cinci. Persoanele de treizeci și cinci de ani, pline de viață nu aveau cum să moară. Mătușa Peg, însă, murise. Vestea o primise prin telefon, de la un doctor din Anglia care le explicase că mătușa Peg făcuse o formă de cancer care se întinsese repede, că s-a încercat totul, însă nu s-a putut face nimic.

Vestea aceasta... boala... i se păreau atât de îndepărtate lui Ginny. Într-un fel, ea nici nu crezuse. Mătușa Peg era undeva în

mintea ei. Și Ginny se îndrepta spre ea, în acest avion. Doar mătușa Peg era capabilă să facă să se întâmple un astfel de lucru. Dar și Ginny avusese rolul ei în toată această poveste. În primul rând, trebuise să se convingă pe sine că trebuia să facă ceea ce părea a fi un zbor nebunesc, către o mătușă care nu era o persoană în care te puteai încrede. Odată făcut acest lucru, a trebuit apoi să-și convingă părinții de același lucru. Astfel că, într-un timp foarte scurt au fost negociate tratate internaționale foarte importante.

Acum, însă, se afla acolo. Și nu era cale de întors.

În avion era rece. Foarte rece. Luminile erau stinse, iar afară era complet întuneric. Toată lumea, în afară de Ginny, părea că doarme, inclusiv cei de lângă ea. Nu se putea mișca fără a risca să-i trezească. Ginny se înfășură în păturica minusculă și total ineficientă a companiei aeriene și strânse pachetul la piept. Încă nu se putea aduna ca să încerce să-l deschidă. În loc să-l deschidă, petrecu aproape toată noaptea privind prin hubloul întunecat la umbra întinsă și la cele câteva luminițe intermitente, gândindu-se într-o primă fază că privea coasta New Jersey și apoi Islanda sau Irlanda. Abia în zori, când mai aveau puțin până să aterizeze, își dădu seama că în tot acest timp privise aripa avionului.

Dedesubt, printr-un val de nori pufoși, se puteau vedea niște petice pătrate de culoare verde. Pământ. Acest avion avea să aterizeze și va fi obligată să coboare. Într-o țară străină. Ginny nu mai fusese în nici un alt loc exotic cu excepția Floridei, și nicăieri de una singură.

Ridică pachetul și îl așază în poală. Venise vremea să-l deschidă. Vremea să descopere ce plan avusese mătușa Peg pentru ea.

Rupse sigiliul și deschise pachetul.

Pachetul conținea o colecție de plicuri la fel ca primul. Erau toate albastre. Erau din hârtie groasă. De bună calitate. La fel ca în magazinele de papetărie. Partea din fața a fiecărui plic avea ilustrații, fie în cerneală, fie în acuarelă, și erau legate cu o panglică foarte întinsă petrecută de două ori de jur împrejurul lor.

Lucrul cel mai important era că fiecare dintre plicuri avea scris pe el un număr, începând de la doi și terminând cu treisprezece. Plicul nr. 2 avea o ilustrație cu o sticlă, cu o etichetă pe care scria DESCHIDE-MĂ ÎN AVION.

Așa și făcu.